

Jon 3,1-5.10; 1Kor 7,29-31; Mk 1,14-20

Drodzy bracia i drogie siostry ,

obchodząc uroczyste już po raz siódmy w całym Kościele - wyznaczony przez Ojca świętego na 2 lutego -Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, chcemy w tym roku zwrócić naszą uwagę na kobiety konsekrowane, żyjące w większych czy mniejszych wspólnotach klasztornych czy też -jako świeckie konsekrowane -w świecie. Gdyby je wszystkie w Polsce zebrać razem, utworzyłyby to niemałe, bo ponad dwudziestopięcioletnie miasteczko, w którym obok siebie znalazłyby się członkinie tak klasztorów kontemplacyjnych, zgromadzeń zakonnych, stowarzyszeń apostołskich, jak i instytutów świeckich; większość z nich nosiłaby habity i welony (o różnym kroju i w różnych kolorach), ale niektóre byłyby też w strojach cywilnych. Wszystkie -obdarzone geniuszem kobiecym -mają coś z tych ewangelicznych niewiast, które idąc za Jezusem, służyły Mu oraz Jego uczniom.

Wysłuchując się w czytania dzisiejszej niedzieli (III zwykła B), pragniemy w ich świetle spojrzeć na niektóre aspekty żeńskiego życia konsekrowanego, bo jest to ważny obszar kościelnego krajobrazu nad Wisłą. Przecież siostrę zakonną można spotkać na co dzień w każdym zakątku naszego kraju; może wówczas niejeden z nas myślał - jak poeta (ks. Jan Twardowski: Do siostry zakonnej) -prosząc w duszy: 'Swój dawny uśmiech dziecięcej twarzy /ukaż nade mną -/ choć tak się nagle z Bogiem ukryłaś/ w ciemność ogromną'. Ufamy, że tę ciemność rozświeci blask Bożego słowa.

1. 'Pójdźcie za Mną': powołanie do naśladowania Chrystusa

W dzisiejszej Ewangelii Święty Marek przedstawia historię powołania czterech pierwszych uczniów, których Jezus zaprasza prostymi słowami 'Pójdźcie za Mną'. Oni zaś zostawiają wszystko - dom, rodzinę i współpracowników - i natychmiast idą za Nim. Jeszcze nie wiedzą, jak to wołanie wpłynie zasadniczo na ich życie; jeszcze nawet nie przypuszczają, jaką przyszłość przyniesie im naśladowanie Chrystusa- ale już w tym pierwszym momencie spotkania z Nim są gotowi do przyjęcia wezwania.

Ten fragment pokazuje wyraźnie, że powołanie ma swój początek nie w osobistym wyborze, ale w Bożym wezwaniu. To przecież Jezus przechadza się obok Jeziora Galilejskiego (tam właśnie, gdzie pracują mający być powołani!), to Jezus ujrzał rybaków, Jezus skierował do nich osobiste zaproszenia. Źródłem powołania jest więc inicjatywa Boża, miłość Boża i Boże wybranie, które przychodzi na ogół nieoczekiwanie i bez ostrzeżenia.

Podobnie jest z powołaniem do życia konsekrowanego: jest ono szczególnie łaską, za którą stoi miłosierna i niczym nie skrupowana wola samego Boga. Jest to głos zapraszający.

Dziewczyna słysząc to tajemnicze zaproszenie, zapewne najpierw się dziwi i pyta: dlaczego ja; a kiedy uświadomi sobie, jak wielkie wyróżnienie ją spotkało, cieszy się i śpiewa w sercu radosny hymn Maryi: Wielbi dusza moja Pana. To właśnie Maryja przypomina wszystkim zakonnicom o pierwszeństwie Bożej inicjatywy i stanowi wspaniały wzór naśladowania Chrystusa, przyłgnięcia do Niego, do Jego życia w ubóstwie, w dziewictwie i posłuszeństwie (por. Vita consecrata, 28). Aczkolwiek naśladowanie Chrystusa stanowi istotę wszystkich form życia konsekrowanego, to jednak mając na uwadze kobiety, trzeba przyznać, że jest ono nacechowane delikatnością, czułością, poświęceniem, miłością oblubieńczą i zmysłem macierzyństwa duchowego. Oczywiście nie jest ono wolne od krzyża i wyrzeczeń.

Prośmy Boga, aby siostry zakonne -ogarnięte odwieczną i nieskończoną miłością Boga - umiały wyrzekać się wszystkiego i miały odwagę iść za Jezusem, dokądkolwiek je poprowadzi.

2. 'Jakby byli nieżonaci.': powołanie do miłości oblubieńczej

Święty Paweł musiał na własnej skórze boleśnie doświadczyć kruchości życia ludzkiego i przemijania czasu, skoro z taką determinacją pisze Koryntianom o przemijaniu postaci tego świata. Dotykając najbardziej newralgicznych punktów ludzkiej egzystencji, tłumaczy sugestywnie, że życie nasze - naznaczone doczesnością - jest tutaj na ziemi jakby 'na niby'; w takiej wizji nawet ci, co mają żony, winni żyć tak, jakby byli nieżonaci.

Taki sposób obrazowania i myślenia Apostoła Narodów przypomina słowa Chrystusa: 'Gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje' (Mt 6,21). Osoby konsekrowane, wpatrzona w swego Pana, starają się pamiętać, gdzie jest ich ojczyzna: 'jest to przede wszystkim zasługą ślubu dziewictwa, rozumianego zawsze przez tradycję jako zapowiedź ostatecznego świata, który już dzisiaj działa i przemienia całego człowieka' (Vita consecrata, 26). Ten ślub jednak jest nie tylko znakiem zapowiadającym ostateczne nadejście królestwa Bożego, ale też niejako 'legitymacją' oblubieńczej miłości, w imię której człowiek oddaje się Bogu niepodzielnym sercem.

W tym oblubieńczym wymiarze 'zwłaszcza kobieta odnajduje swą tożsamość, odkrywając tu jak gdyby szczególny walor swej relacji z Chrystusem' (Vita consecrata, 34). Biorąc przykład z Maryi, dziewicy Oblubienicy, kobiety konsekrowane są niezwykle otwarte na przyjęcie w swych sercach Bożego życia; są niezwykle zatroskane o wzrost tego życia. Swe zatroskanie wyrażają pełnym i wyłącznym oddaniem się swemu Oblubieńcowi, od którego otrzymują wszelkie dobro. Duch ofiary i poświęcenia ożywia każdy rodzaj ich apostołstwa, każdą ich pracę. To one właśnie -jak zauważa Vita consecrata -są 'w bardzo szczególny sposób powołane, aby być znakiem czułej dobroci Boga dla ludzkości oraz szczególnym świadectwem tajemnicy Kościoła, który jest dziewicą, oblubienicą i matką' (57).

Prośmy Boga, aby siostry zakonne -na miarę osobistych zdolności i zgodnie z otrzymanymi charyzmatami -realizowały swe chlubne powołanie do miłości oblubieńczej i duchowego macierzyństwa.

3. 'Wstań, idź': powołanie do apostołstwa

Z pierwszego czytania dowiadujemy się, że starotestamentalny prorok Jonasz nie od razu zabrał się do zleconego mu przez Pana Boga zadania. Za pierwszym razem po prostu uciekł wystraszony z przerażenia. Dopiero gdy Pan przemówił po raz drugi, poczuł się powołany do apostołowania i z odwagą wyruszył głosić mieszkańcom Niniwy upomnienie Boże. Jego misja osiągnęła tak niespodziewany i spektakularny sukces, że nawet Pan Jezus stawia Niniwę za przykład nawrócenia (por. Mt 12,38-42).

Historia Jonasza pokazuje wyraźnie, że w każde powołanie od Boga (a więc również w powołanie do życia konsekrowanego) wpisana jest apostołska aktywność. Ta działalność zależy zasadniczo od charyzmatu danej społeczności konsekrowanych. Ponieważ w Polsce znajduje się blisko sto żeńskich zgromadzeń zakonnych, stąd ich działalność jest bardzo różnorodna: siostry zakonne są obecne w kościele i w szkole, w szpitalu i w przytułku, w biurze i w zakładzie pracy, w kancelarii parafialnej i w kurii biskupiej; pracują na polu edukacji i wychowania, przy chorych i biednych, na misjach i w ewangelizacji, w kulturze i w mediach; oddają się adoracji i kontemplacji, studiowaniu i nauczaniu, dziełom miłosierdzia i posługom samarytańskim.

Ojciec Święty bardzo liczy na to, że kobiety konsekrowane wniosą swój specyficzny wkład w rozwój nauki, w poprawę obyczajów w odnowę religijną oraz w rozkwit życia rodzinnego i społecznego. Kobiecego geniuszu nie może też zabraknąć w dziedzinie refleksji teologicznej, kulturalnej i duchowej. Dla zakonnicy stoją dziś otworem różnorodne nowe dzieła apostołskie. Ale najważniejsze ich zadanie na dziś -to stępienie ostrza agresywnego feminizmu i całościowa formacja współczesnej kobiety (por. Vita consecrata, 58).

Prośmy Boga, aby kobiety konsekrowane zawsze na pierwszym miejscu stawiały bezinteresowną służbę Bogu i z nową energią podejmowały misję ewangelizacyjną, niosącą ludziom nadzieję i radość.

* * *

Ojciec Święty podczas swej ubiegłorocznej pielgrzymki do ojczyzny, zwracając się w homilii beatyfikacyjnej do wszystkich sióstr zakonnych i osób konsekrowanych, powiedział na krakowskich Błoniach: 'Niech błogosławiona Sancja będzie wam patronką. Przyjmijcie za swój jej duchowy testament, który zawarła w jednym prostym zdaniu: Jak się oddać Bogu, to oddać się na przepadłe' (18 sierpnia 2002). Powołanie każdej kobiety konsekrowanej - będącej

konkretnym odzwierciedleniem życia i działania Chrystusa -nie ma nic z połowiczności czy chromania: jest ciągłym zaczynaniem na nowo od Chrystusa, jest nieustannym powrotem do Chrystusa -do tej pierwszej miłości, od której wszystko się zaczęło. Liczy się naśladowanie Jezusa, miłość oblubieńcza i konsekracja do apostołstwa.

Zawierając wszystkie osoby konsekrowane Maryi, która jest im w sposób szczególny Matką, prosimy Ją o tę miłość, 'dzięki której mogą one codziennie ofiarować swe życie dla Chrystusa, współpracując z Nim dla zbawienia świata' (Vita consecrata, 28) .

Z serca wszystkim błogosławię: w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

W imieniu Komisji Życia Konsekrowanego + Biskup Edward Samsel